

Hoshi Shinichi

Mẫu giấy vụn

Dịch giả: Quỳnh Chi

Nguyên tác : Shihen

Trời về chiều, cảnh vật chung quanh mỗi lúc một chìm vào bóng chiều đang mờ tối dần. Viên cảnh sát chợt cảm thấy nơi người đàn ông đang đi trên con đường vắng vẻ thừa thớt bóng người kia có một vẻ gì bất thường, bèn lên tiếng gọi:

-Này ..này..

Tức thì, người đàn ông ấy quay lại, nhưng không hiểu vì sao anh ta lại xanh mặt, ra chiều hết sức hoảng hốt, rồi bỏ chạy.

-Tên này khả nghi thật ! Đứng lại nào!

Viên cảnh sát đuổi theo mãi mới bắt kịp người đàn ông. Anh ta vùng vẫy kháng cự .

-Cái gì mới được chứ ! Tôi có làm gì đâu nào mà sao lại bị đuổi theo ?

-Là vì mi bỗng dưng bỏ chạy. Nghe cảnh sát gọi mà bỏ chạy ắt là phải có lý do gì !

- Không có lý do gì cả. Vì tưởng là bọn trấn lột nên tôi mới bỏ

chạy.

-Nếu bỏ chạy mà không dám quay đầu lại thì nói thế nghe còn được. Đẳng này biết là cảnh sát rồi mà vẫn bỏ chạy đấy là gì. Vào đồn cảnh sát một chút coi nào, ta không làm mất nhiều thì giờ của anh đâu.

Người đàn ông lâu bầu nói gì đó, nhưng viên cảnh sát cứ thế điệu anh ta về đồn rồi bắt đầu tra hỏi. Người đàn ông trả lời cho biết địa chỉ và tên tuổi.

-Tôi không làm điều gì gian dối cả. Tôi là một công dân lương thiện.

-Nếu thế, tại sao lại hoảng hốt. Hà hà. Xem nào, chắc là có đem theo vũ khí đây. Lấy hết những thứ đem theo trong người ra đây xem nào !

-Tôi không đem theo thứ gì là vũ khí cả !

Người đàn ông lấy hết các thứ trong túi ra bày trên bàn. Bút máy, khăn mùi xoa, thuốc lá, ví tiền..Không có thứ gì khả nghi. Thế nhưng, bằng kinh nghiệm lâu năm trong nghề, viên cảnh sát đã nhận ra hơi hướm đặc biệt của kẻ phạm pháp toát ra từ gã đàn ông này. Viên cảnh sát ngoẹo đầu ra dáng hồ nghi, bất giác cầm chiếc ví tiền lên mở ra xem. Trong ấy còn có một mẫu giấy. Mở ra thì thấy có hình như là bản đồ vẽ một góc phố bằng nét bút chì nguệch ngoạc. Hình vẽ một góc phố có thể có ở bất cứ nơi nào như có thùng thư bưu điện, các cửa hiệu như hiệu bán mỹ phẩm, hiệu trái cây. Nhưng

trong dãy phố ấy có một căn nhà đánh dấu X có vẻ đặc biệt lắm.

-Anh kia, bản đồ gì thế này ?

Được chìa cho xem hình vẽ, người đàn ông lại có vẻ hốt hơ hốt hải

-À, à ..Không có gì đâu ạ.

Giọng điệu ấp úng ấy càng khơi thêm nỗi nghi hoặc nơi viên cảnh sát.

-Thì anh hãy giải thích đi nào. Chỉ cần giải thích cho rõ cái này xong là anh được về. Bản đồ vẽ nơi nào, để dùng vào việc gì, hả ?

-À, à..đây là

-Anh hãy khai ra. Nếu là chuyện đàn bà hay chuyện gì không thể nói với ai được, chúng tôi sẽ tuyệt đối giữ kín không để lọt ra ngoài cho anh. Nhưng anh hãy giúp chúng tôi làm việc.

-À à ...Tôi quên mất rồi.

-Cái này đâu có cũ đến nỗi đã quên được. Anh cũng đâu có vẻ bị bệnh quên. Có chuyện gì mà anh không thể khai được, hả ?

-Vâng, tôi không khai được.

Viên cảnh sát đành bó tay, bèn thử bàn với các đồng nghiệp. Mọi người nói:

-Không chừng có dính líu đến giết người hay đốt nhà gì đây. Dĩ nhiên đó chỉ là giả thiết những trường hợp tồi tệ nhất. Nếu thủ phạm nhắm vào căn nhà đó, thì cho dù có bị giam bao nhiêu ngày, chắc chắn là hắn cũng không chịu khai ra đâu.

-Cũng có thể là như thế lắm. Cố tình vẽ thật nguệch ngoạc có lẽ là để giấu cho không bị lộ bút tích đấy.

-Tóm lại dù thế nào cũng phải tìm ngay ra căn nhà trong bản đồ. Hễ chùng chình thì dám xảy ra án mạng kế tiếp lắm! Hoặc là sau khi chúng đã đặt xong bom nổ chậm rồi thì ...

Để đề phòng sự thể có khả năng muôn một ấy có thể xảy ra, lệnh được truyền đi ngay tức khắc cho các ty cảnh sát là phải tìm cho được khu phố đã được vẽ trong bản đồ này. Bản đồ đã được sao chụp lại và phân phát cho các nơi.

Có nhiều khu phố có nào là thùng thư bưu điện, nào là hiệu trái cây, đại loại các hàng quán như thế này lắm, thế nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy ở đâu một dãy phố với các hàng quán ở cạnh nhau giống hệt như trong bản đồ này. Ty cảnh sát nào cũng chia người lo tìm, và đối chiếu với bản đồ chi tiết khu phố mà họ có phận sự canh gác.

Thế rồi họ cũng tìm ra một khu phố giống hệt như thế. Viên cảnh sát hồi hải tìm tới căn nhà trên bản đồ có đánh dấu x. Tới nơi thì thấy đó chỉ là một hiệu bánh bình thường.

- Ngôi nhà vẽ trong bản đồ này là hiệu bánh của ông đây phải không ạ ?

Nghe viên cảnh sát hỏi, chủ hiệu bánh vừa nhìn vào bản đồ vừa ngoẹo cổ ra chiều ngờ vực

-Hình như là thế. Nhưng bản đồ này là như thế nào ạ??

-À, đây là của một người đàn ông khả nghi, mà hỏi thì hẳn nhất định không khai. Ông thử nhớ lại xem có bị ai thù oán gì không ?

-Không có ai thù hằn gì tôi hết. Tôi cũng muốn thử bị ai thù một

lần cho biết nữa là khác đây ạ !

Nét mặt chủ hiệu bánh lộ vẻ nghi hoặc. Còn viên cảnh sát thì không biết phải làm sao nữa.

Vừa đúng lúc ấy, có một đứa bé bước vào hiệu hỏi mua:

-Cho cháu một cái kem.

Nhưng ông chủ hiệu và viên cảnh sát vẫn lặng thinh vì đang mãi nhìn nhau, nên thằng bé mới hỏi:

-Ông cảnh sát ơi, có chuyện gì thế ạ ?

Rồi nó nhìn vào mảnh giấy và bỗng kêu lên " Ờ, cái bản đồ này của cháu vẽ ! "

-Ừa, cháu vẽ bản đồ này à. Cháu vẽ để làm gì thế ?

-Sáng nay cháu vẽ để đưa cho bố. Cháu đã dặn bố là nhớ mua kem đem về cho cháu. Nhưng mãi không thấy bố đem về nên cháu đành phải đi mua đây ạ !

-Tưởng gì ! Chỉ có thế sao !

Cánh cảnh sát đang hăm hở điều tra có vẻ hơi thất vọng vì sự thực bất ngờ này. Nhưng dù sao thì cũng còn một điều an ủi, là họ đã tóm được tên móc túi.

Nguyên tác : Shihen của Hoshi Shinichi

Quỳnh Chi dịch (24/5/2009)

Nguồn: <http://chimviet.free.fr>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 8 tháng 6 năm 2009